

damine mino fõrwa, otsego wana hambata inimese jut. Ehf fül tulisel siful nähtawad tübu ei olnud, siiski lendas ta pääsufese rutusel edasi, otsekohe senna poole, kus mina istusin. Hirw töötiis mul ihokariwad püsti; ma pigistasin silmalaud kinni, topisin förmend fõrwa suulmete ette, lootes se läbi sifu kuju ja mekerdamist ära laudata. Tühi lootus. Mida enam silmii ja fõrwi petise eest hoidsin, seda aivalikumaks töüsits aesi. Mina olen raha, ja waranduse peremees, rääkis tuline sif — kes mino teenistusse ihaldaab tulla, se peab hirwo ja kartust ärasalgama, süda õõ pimedusel julgem olema kui pääwal, 7 aastad, 7 kuud ja 7 pääwa enesega wõitlema: siis leiab ta õnne. Kui filmi ülestdötsin, paistis tõusew pääfese tera mino silma; onopoead olid ammo juba wähki-dega koo läinud, mina üksi jõekaldale maaha jäänuud."

Teie olite viistist fogemata magama uinunud, füüs aidamees — ja seltsimeehed olid teid koo minnes maaha unustanud?

"Nõnda seletab üks teadmata leom lugu" — kostis isand — "ja ei oskanud ka mina sel forral paremine seda lugu, enne kui sifo peremeehega mõne hea aasta iljamine ligemine tutawats saime."

"Mis peremeehhe nimi oli?" füüs Hans.

"Tasa, tasa, poeofe!" feelas isand — "kes teda fogemata omale sõbraks saanud, ei nimeta teda jal muul kõmbel kui peremees. Wana peremeehhe käes seisatavad fölige salawuse wõtned, ega wõi ükski elav leom sügatamale tungida, kui peremees lubab."

"Meie märfame teie kõnest, — ütles mõlder — kuda teie peremeehega kindlamas sõbruse küttes seisate, kui meile tahate ilmutada. — Omnetegi ei mõista mina, milspärast teie esiteks rahakandjaid tahtsite ärasalata?"

"Mil a'al ma neid salgasin?" küsits isand waasto. Tunnistage meile tõt, armas isand! — palus Hans — ja juhatage meile terd rahahangule wai warakandjale?"

"Edeste," lisas mõlder juure — "meie tahame teie wasto föigest wäest tänlilikud olla ja teie waewa ja aetwiitmist rohkest äratasuda, mis meie heaks saate sulutama."

"Hea fül!" kostis isand — "wahetame siis usalduse usalduse wasto ja hakame tõt mööda kaupa sobitama. Minewal Jaani laupääwal juhtusin eismest sorda teie sohta käima. Ja et foht mul alles wõteras oli, läksin ühe förgema funkla otsa, kuhu pääfese tõusuni puhkama jäin. Kuid aise teäte põlewad Jaani ööl fölik rahahaugud; mino silmas pais-tis üksteiskümme raha kuma."

Üksteiskümme rahahauko ühetorraga! hüüdsid kuuljad imestates ühest suust.

"Se on pisuke aži," vastas isand. "Rahahugo soha leidmine ei tee mechele suuremat foortmat; igaüks, kes Jaani ööl tule tähtasti waatama lähääb, wõib raha ilmutust näha saada. Enam waewa teeb soha märfamino, ja fölige enam wälja arwamine kui paljo raha pejas saab olema. Peale seda tuleb